

Na grič pojdeva . . .

Na grič pojdeva nad domačim selom. Kraj gozda leževa pod hoje, ki jih boža veter, in slast poletja bo okoli naju. Pa bova pot iskala mravlji, ki je zašla v gosti mahovini, in bova razposajena z metuljčkom, ki letaje pripogiba travnatim biljkam vršiče.

Solnce se pomika na višave.

Široko se je odprl svet pred nama.

Tu so znani domovi in drevje in vrtiči. Je domači potok med leščevjem in steza in znamenje za vasjo (otroci so pritekli z vencem: ovili so božje razbičane rame in prebodeno stran; zdaj kleče in visoko dvigajo ročice).

So polja valujoče zelene in zlate in rjave preproge; je gladka cesta v modrikaste dalje, kjer leže drugi domovi in druga polja in na solčnih holmih cerkvé — počivajoče golobice. Tja do gorá, ki so tihe in silne in lepe kot bajka.

Je domovina.

Piščalko je spustil v travo in se zastrmel čez livade: „Poletel bi z vetrom, ki veje na večerno stran, da se za solncem potopim v te rdeče zarje! Poslušam te, potoček, ki hitiš in šumljaš pesem neznane, daljne sreče . . .“

Ovčice so se mu prišle stiskat ob kolena, ko je legal hladni mrak na zemljo.

Popotnik se je zganil na tujih cestáh: „Ko je zaskelala v srcu tvoja zvezda, sem zatrepetal liki brest v samotni pustinji in kakor čoln brez vesla na morju. Ker sem zbežal od tebe in zidal na pozlačeni pesek tujine! In kakor ženejo valovi čoln na kopno, me tira želja, da pristanem v tvojem naročju. Ti mati, jaz dete, ti luč in beseda, jaz senca molčeca, ti zatišje in cilj, jaz romar brez obstanka . . .“

Z vsemi vezmi smo nate priklenjeni, domovina, in k tebi teko vsa naša pota, kakor teko vse vode v morje.

Anton Žužek.

